

Nr 46

Av herrar Levin och Skoglund i Umeå, om ändring av 7 § lagen om ersättning för minskad fiskerätt m. m.

Enligt bestämmelserna i 7 § lagen den 1 december 1950 om ersättning för mistad fiskerätt m. m. äger ersättningssökande, som är missnöjd med fiskevärderingsnämnds beslut, draga frågan om ersättningen under domstols prövning genom talan mot kronan inom tre månader från det nämndens beslut delgivits honom. Väckes ej sådan talan gäller beträffande beslutet i tillämpliga delar vad i allmänhet är stadgat om domstols dom, vilken vunnit lag kraft.

Någon motsvarande rätt för kronan och dess representant att draga ersättningsfrågan under domstols prövning finnes icke. I det förslag till lag om ersättning för mistad fiskerätt som avgivits av fiskerättskommittén hade kronan tillerkänts samma rätt som ersättningssökande att bringa frågan om ersättningen under domstols bedömande. Under departementsbehandlingen frångick man utan någon närmare motivering vad kommittén häruti föreslagit och tillerkände endast ersättningssökande denna rätt. Det kan ifrågasättas, om icke även kronan borde tillerkännas möjligheter att fullfölja talan mot värderingsnämndens beslut. Det viktigaste skälet härför är intresset av en enhetlig rättstillämpning. Några närmare regler för beräkning av ersättningarnas storlek finnes ej, varför olika praxis annars lätt kan utbildas vid de särskilda fiskevärderingsnämnderna. Ett annat motiv för att ge kronan denna rätt är att vittnesbevisning i egentlig mening icke kan upptagas vid värderingsnämndernas sammanträden. När det gäller saker som berör sättet för fiskets bedrivande, kan det därför visa sig svårt att få därmed sammanhängande spörsmål belysta under nämndernas sammanträden.

Därutöver kan framhållas, att den fiskelagstiftning, som ersatts av lagen den 1 december 1950 om rätt till fiske, i många avseende var ytterst oklar. Sådana uttryck i denna lag som inomskärs, stadigt djup och andra har getts väsentligt olika innebörd inom skilda kustområden. Då det gäller att bedöma framställda yrkanden om ersättning för mistad fiskerätt måste ställning tagas till påstådd fiskerätt enligt äldre lag, och svårigheter kan uppstå, när det gäller omfattningen av den rättighet, varpå ersättningsanspråken grundar sig. Det är därför önskvärt att genom fullföljd till allmän domstol erhålla prejudikat i hithörande frågor.

Med hänsyn bl. a. till samtliga parthers intresse av en riktig och enhetlig rättstillämpning är det önskvärt, att en sådan ändring företages i gällande lag att oklara fall alltid kan bringas under domstols prövning. Med hänsyn till de ersättningsberättigades intresse bör ersättning för kronans rättegångskostnader icke få yrkas i de fall, då sökanden nöjer sig med nämndens beslut, men kronan fullföljer till allmän domstol. Man kan även utgå ifrån att endast i sådana fall, då frågan om den påstådda fiskerättens art och omfattning är osäker, då principfrågor föreligger samt då utdömd ersättning överstiger vad som kan anses skäligt, kronans fullföljdsrätt kommer att utnyttjas. Med hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte företaga sådan ändring av lagen om ersättning för minskad fiskerätt m.m. av den 1 december 1950, att första stycket i § 7 får följande lydelse:

Den som är missnöjd med fiskevärderingsnämnds beslut äger draga frågan under domstols prövning, såframt han väcker talan inom tre månader från det nämndens beslut delgavs honom. Erinran härom skall intagas i beslutet.

Stockholm i januari 1956

Hans Levin

Gösta Skoglund